

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในระบบเศรษฐกิจปัจจุบัน การลงทุนมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นกลไกหลักของระบบเศรษฐกิจที่ทำให้เศรษฐกิจมีการเจริญเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ และยั่งยืน การลงทุนยังเป็นหนึ่งในตัวแปรทางเศรษฐกิจมหภาคที่สำคัญที่สุด เพราะความสามารถในการผลิตของเศรษฐกิจไม่เพียงขึ้นอยู่กับแรงงานเท่านั้น แต่ยังรวมถึงเงินทุนที่มีอยู่สำหรับสินค้าและบริการ (Nghifenwa. 2013) ส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการลงทุนในภาคเอกชน มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจมหภาคโดยรวมในทุกประเทศ (Mbaye. 2014) ที่จะส่งผลทำให้เกิดการเจริญเติบโตของระบบเศรษฐกิจ เนื่องจากเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ การลงทุนภาคเอกชนเป็นการลงทุนเพื่อผลิตสินค้าและบริการ ทรัพย์สินและปัจจัยการผลิตต่าง ๆ เพื่อประกอบกิจการหารายได้ และเพื่อให้ได้มาซึ่งกำไรสูงสุด การลงทุนของภาคเอกชนมีบทบาทต่อการเสริมสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสองประการ ประการแรก คือ ทางด้านอุปสงค์ การลงทุนก่อให้เกิดการจ้างงาน ทำให้แรงงานภายในประเทศมีงานทำ ส่งผลโดยอ้อมต่อความอยู่ดีกินดีของประชาชนในประเทศ เนื่องจากรายได้จากค่าจ้างที่ได้รับจากการทำงาน คือ การเพิ่มขึ้นของอำนาจซื้อในระบบเศรษฐกิจ มีผลต่อการใช้จ่ายใช้สอย ก่อให้เกิดการผลิตเพื่อนำมาสนองต่อความต้องการของผู้บริโภค ประการที่สอง คือ ทางด้านอุปทาน การลงทุนก่อให้เกิดสินค้าประเภททุน เสริมสร้างประสิทธิภาพในกำลังการผลิต และก่อให้เกิดผลผลิตหรือสินค้าและบริการด้านต่าง ๆ ในระบบเศรษฐกิจ

การลงทุนภาคเอกชนมีบทบาทสำคัญในเศรษฐกิจมหภาคโดยรวม และเป็นแหล่งสำคัญของการส่งเสริมรายได้และการจ้างงานผ่านการเพิ่มการผลิต (Mbaye. 2014) จึงได้มีกลุ่มนักวิชาการ และนักวิจัยได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับแนวทางในการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับการลงทุน เนื่องจากการลงทุนภาคเอกชนเป็นส่วนสำคัญของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ของประเทศ หากการลงทุนขยายตัว GDP ก็เพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน (Alkhatib, Altaleb and Alokori. 2012) อย่างไรก็ตาม ในช่วง 3-4 ปีที่ผ่านมา การลงทุนภาคเอกชนของประเทศไทยอยู่ในระดับต่ำมาก และประเทศไทยก็ยังไม่สามารถแก้ปัญหาการลงทุนได้ ซึ่งจากการศึกษาของเศรษฐพุฒิ สุทธิวาทนฤพุฒิและคณะ (2560) พบว่า สิ่งสำคัญที่ทำให้การลงทุนภาคเอกชนต่ำไม่ได้อยู่ที่ตัวเงิน แต่เป็นเพราะ 1) รูปแบบการค้าและการบริโภคเปลี่ยนไป 2) การลงทุนภาครัฐส่วนใหญ่เป็น

ลักษณะซ่อมสร้างที่ไม่ช่วยให้เกิดการลงทุนใหม่ ๆ จากภาคเอกชนมากนัก และ 3) ต้นทุนการระดมทุนของไทยสูงกว่าประเทศอื่น ดังนั้นจึงควรเร่งแก้ไขปัญหาดังกล่าวเพื่อเป็นแรงขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้กลับมาขยายตัวดีขึ้น ซึ่งการมุ่งเน้นให้ภาคเอกชนเข้ามาลงทุนมากขึ้น แสดงถึงความต้องการผลิตสินค้าและบริการที่มากขึ้น และทำให้เกิดการจ้างงานเพิ่มขึ้น เป็นผลทำให้ประชากรมีรายได้เพิ่มขึ้น เมื่อประชากรมีรายได้ที่เพิ่มขึ้นก็จะส่งผลให้เกิดความต้องการสินค้าและบริการที่เพิ่มสูงขึ้น นำมาสู่การที่การขยายการลงทุนของผู้ประกอบการก็เพื่อเร่งผลิตสินค้าและบริการให้เพียงพอกับความต้องการ ส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น

ในขณะเดียวกันในส่วนของภาครัฐบาล ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการลงทุนภาคเอกชนเช่นกัน จึงได้มีการก่อตั้งสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Board of Investment: BOI) ขึ้น เพื่อให้การส่งเสริมและชักจูงให้เกิดการลงทุนในกิจการประเภทต่าง ๆ อันจะเป็นผลให้เศรษฐกิจของประเทศขยายตัว โดยได้กำหนดนโยบายมาตรการส่งเสริมการลงทุนฐานรากเพื่อส่งเสริมการลงทุนท้องถิ่น ดังนี้ 1) มุ่งส่งเสริมให้ผู้ประกอบการที่มีศักยภาพสูงกว่าเข้าไปสนับสนุนกิจการขององค์กรท้องถิ่น ได้แก่ องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น สหกรณ์ และวิสาหกิจชุมชนในท้องถิ่น 2) ขยายขอบข่ายของผู้ให้การสนับสนุนให้กว้างขึ้นจากเดิมเฉพาะกิจการด้านการเกษตร เพิ่มเติบให้ครอบคลุมทุกประเภทกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในปัจจุบัน 3) ขยายขอบข่ายของผู้รับการสนับสนุนให้กว้างขึ้นจากเดิมเฉพาะกิจการด้านการเกษตร เพิ่มเติมให้ครอบคลุมอุตสาหกรรมเบา และกิจการท่องเที่ยวชุมชน 4) เพิ่มวงเงินการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลจากเดิมร้อยละ 100 ของเงินลงทุนในการสนับสนุน เป็นร้อยละ 120 ของเงินลงทุนในการสนับสนุนเพื่อเพิ่มแรงจูงใจ

จังหวัดสุพรรณบุรี จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดอุดรธานี จังหวัดชลบุรี และจังหวัดกระบี่ เป็นจังหวัดที่มีศักยภาพที่เหมาะสมที่จะจัดตั้งเมืองกีฬา และในปี 2561 ได้รับการคัดเลือกให้เป็นจังหวัดต้นแบบในการจัดตั้งเมืองกีฬา (Sports City) สอดคล้องกับ ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬาคือเป็นส่วนสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ.2560 – 2564) และเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายและมาตรการในการส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ในเมืองกีฬาให้เหมาะสมในอนาคตและใช้เป็นกลยุทธ์ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย ซึ่งในอดีตที่ผ่านมาจะคำนึงถึงเฉพาะรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นหลักจนลืมนึกถึงบริบทโดยรวม (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2554) จึงก่อให้เกิดปัญหาทางด้านกายภาพ เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมตามมา อีกทั้งกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ติดตามการเข้าชมกีฬา ในมหกรรมการกีฬาและกลุ่มที่เดินทางเพื่อมาเล่นกีฬา จะมาเฉพาะในช่วงฤดูกาลที่มีการแข่งขันเท่านั้น นอกจากนั้นความเจริญจะกระจุกตัวเฉพาะในเมืองที่มีกิจกรรมกีฬา ซึ่งผู้รับประโยชน์จึงมีเพียงบางกลุ่มเท่านั้น ส่วนชุมชนไม่ได้รับประโยชน์อย่างแท้จริง

จากประเด็นปัญหาที่ได้กล่าวมาแล้ว จึงกล่าวได้ว่า ถ้าการลงทุนในภาคเอกชนที่เกิดขึ้นภายในประเทศมีลักษณะการเปลี่ยนแปลงที่ไม่อาจคาดการณ์ได้อย่างถูกต้องดังกล่าว และหากยังไม่มีการศึกษาวิเคราะห์ หรือเตรียมการไว้ล่วงหน้าเพื่อเตรียมพร้อมที่จะแก้ปัญหาวิกฤตการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นย่อมทำให้ปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวเกิดขึ้นเรื่อย ๆ ต่อไป ดังนั้น การที่จะทำให้เมืองกีฬา (Sports City) มีนักธุรกิจเข้ามาลงทุนเพิ่มมากขึ้น จึงต้องวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชน เพื่อพัฒนาพื้นที่เมืองกีฬา เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่จะส่งผลกระทบต่อการลงทุนของภาคเอกชน และเพื่อใช้ในการกระตุ้นการลงทุนของภาคเอกชน เหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชนเพื่อพัฒนาพื้นที่เมืองกีฬาตามนโยบายการปฏิรูปประเทศด้านกีฬา และนอกจากนี้ ยังสามารถใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบาย มาตรการที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนตลอดจนนโยบายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้เพื่อป้องกันและหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาหรือผลกระทบที่พึงอาจเกิดขึ้นในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชนเพื่อพัฒนาพื้นที่เมืองกีฬาตามนโยบายการปฏิรูปประเทศด้านกีฬา
2. เพื่อศึกษาการวางแผนและกำหนดนโยบายการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชนเพื่อพัฒนาพื้นที่เมืองกีฬาตามนโยบายการปฏิรูปประเทศด้านกีฬา

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชนเพื่อพัฒนาพื้นที่เมืองกีฬาตามนโยบายปฏิรูปประเทศด้านกีฬา
2. เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนและกำหนดนโยบายการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชนเพื่อพัฒนาพื้นที่เมืองกีฬาตามนโยบายการปฏิรูปประเทศด้านกีฬา
3. เพื่อเป็นข้อเสนอแนะและแนวทางในการประกอบการพิจารณาในวางแผนและตัดสินใจในการลงทุนของภาคเอกชน
4. เพื่อเป็นข้อเสนอแนะในการวางแผนดำเนินนโยบายที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชนเพื่อพัฒนาพื้นที่เมืองกีฬาตามนโยบายปฏิรูปประเทศด้านกีฬาเพื่อกำหนดระดับการลงทุนในอนาคต

ขอบเขตของการวิจัย

1. พื้นที่ในการวิจัย ได้แก่ พื้นที่เมืองกีฬา ในจังหวัดสุพรรณบุรี จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดอุดรธานี จังหวัดชลบุรีและจังหวัดกระบี่

2. ประชากร ได้แก่ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ตามวิธีการดำเนินวิจัย

วิธีเชิงปริมาณ

(1) ประชากร (Population) ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ กลุ่มของผู้ประกอบการจดทะเบียนนิติบุคคลในเขตพื้นที่เมืองกีฬา ในอำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดอุดรธานี จังหวัดชลบุรีและ จังหวัดกระบี่

ตาราง 1 แสดงจำนวนผู้ประกอบการจดทะเบียนนิติบุคคลในเขตพื้นที่เมืองกีฬา ในอำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดอุดรธานี จังหวัดชลบุรีและจังหวัดกระบี่ (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า. 2562)

ลำดับ	จำนวนผู้ประกอบการจดทะเบียนนิติบุคคลในเขตพื้นที่เมืองกีฬา	รวม (ราย)
1	จังหวัดสุพรรณบุรี	3,557
2	จังหวัดบุรีรัมย์	3,537
3	จังหวัดศรีสะเกษ	3,338
4	จังหวัดอุดรธานี	5,916
5	จังหวัดชลบุรี	53,195
6	จังหวัดกระบี่	3,549
รวมทั้งสิ้น		73,092

วิธีเชิงคุณภาพ

กลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง ได้แก่ ประธานสมาคมหอการค้าในจังหวัดพื้นที่เมืองกีฬา ในจังหวัดสุพรรณบุรี บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ อุดรธานี ชลบุรีและกระบี่ จำนวน 6 คน

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล วันที่ 1 มกราคม 2563 – 31 ตุลาคม 2563

ข้อสมมติฐาน 15: การใช้จ่ายลงทุนของภาครัฐส่งผลกระทบทางบวกกับการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชนเพื่อพัฒนาพื้นที่เมืองกีฬาตามนโยบายการปฏิรูปประเทศด้านกีฬา

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ผลที่ได้จากการศึกษาสามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินกลยุทธ์ของนักลงทุนให้มีการวางแผนการลงทุนและการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม ภายใต้สภาวะความไม่แน่นอนให้มีศักยภาพในการดำเนินงานตลอดจนสามารถสร้างความเข้มแข็งและความเจริญเติบโตให้กับนักลงทุนในพื้นที่เมืองกีฬา
2. ผลที่ได้จากการศึกษาสามารถนำไปเป็นแนวทางให้ผู้นักลงทุนวางแผนการจัดสรรเงินทุนอย่างมีประสิทธิภาพทั้งด้านอุปสงค์และอุปทานในพื้นที่เมืองกีฬา
3. ผลที่ได้จากการศึกษาสามารถนำไปเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของหน่วยงานภาครัฐในการนำข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการพัฒนาเพื่อเตรียมความพร้อมในการลงทุนให้มีศักยภาพและประสิทธิภาพในการบริหารจัดการลงทุนให้ดียิ่งขึ้นและสามารถนำเนินกิจการให้มีการเจริญเติบโตต่อไปได้ในอนาคต

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ลักษณะของเจ้าของธุรกิจ (Characteristics of Business Owner) หมายถึง สมรรถนะของบุคคลซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวทางการกระทำ พฤติกรรม หรือกระบวนการคิด โดยสิ่งเหล่านี้จะแผ่ขยายไปยังสถานการณ์อื่น ๆ และคงทนอยู่ภายในตัวบุคคลเป็นระยะเวลาอันพอสมควร ในการศึกษาี้ลักษณะของเจ้าของธุรกิจ ประกอบด้วย ความมุ่งมั่นอดุสาหะ การเข้าใจตนเอง การตัดสินใจวางแผนเพื่ออนาคต ความเป็นอิสระ ความเข้าใจในตลาดอย่างลึกซึ้ง และการตระหนักในความเป็นไปได้ของผลตอบแทนจากการลงทุน
2. โครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจในท้องถิ่น (Local Economic Infrastructure) หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานต่าง ๆ ที่ช่วยลดต้นทุนในการลงทุนแก่กิจการ และเป็นปัจจัยที่ทำให้กระบวนการผลิตดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย ได้แก่ การคมนาคมขนส่ง ท่าเรือ การไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ การศึกษา และการสาธารณสุข เป็นต้น
3. ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ในท้องถิ่น (Local Geographic Location) หมายถึง ความได้เปรียบที่เกิดจากแหล่งที่ตั้ง แหล่งทรัพยากร คุณภาพของทรัพยากร และราคาของทรัพยากรในภูมิภาคนั้น ค่าใช้จ่ายในการขนส่งและการสื่อสาร ความแตกต่างของวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี

4. สภาพแวดล้อมในท้องถิ่น (Local Living Environment) หมายถึง สภาพแวดล้อมที่ประกอบกันขึ้นเป็นชุมชน โดยมีชนมธรรมนิยมประเพณี ระบบเศรษฐกิจและสังคมที่มนุษย์สร้างขึ้นซึ่งจะมีความแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับลักษณะภูมิประเทศ ดินฟ้าอากาศ ทัศนคติ และนิสัยใจคอของผู้คนที่อยู่อาศัยในท้องถิ่นนั้น

5. ทรัพยากรมนุษย์ในท้องถิ่น (Local human resource) หมายถึง ศักยภาพหรือความสามารถที่มีอยู่ในตัวบุคคล ซึ่งประกอบด้วย ความสามารถในการปฏิบัติงาน ด้านสุขภาพ ด้านทักษะ ความรู้ พรสวรรค์ ความคิด และความชำนาญของบุคคลในท้องถิ่น ซึ่งจะนำไปสู่การผลิต การจัดการและการบริหารที่เป็นประโยชน์ต่อองค์กรได้ ซึ่งถือเป็นหลักประกันที่จะทำให้องค์กรสามารถอยู่รอดปลอดภัยและเจริญรุ่งเรือง

6. ความพร้อมทางการเงิน (Financial Availability) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับสภาพทางการเงินของตนเอง ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน พฤติกรรมในการบริหารทางการเงิน การกู้ยืมเงิน การออม และการวางแผนทางการเงินเพื่อให้มีจำนวนเงินที่เพียงพอต่อการลงทุนชำระหนี้สิน และจ่ายค่าใช้จ่ายอนาคต ซึ่งการที่ผู้ประกอบการมีความพร้อมทางการเงินสูง ส่งผลต่อแรงจูงใจในการลงทุน

7. การคาดคะเนอนาคต (Future Predictions) หมายถึง ความสามารถในการคาดการณ์ต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต โดยอาศัยการวิเคราะห์ข้อมูลในอดีต ข้อมูลปัจจุบันและจากประสบการณ์สามารถนำไปใช้เพื่อให้ทราบถึงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์หรือ สภาพแวดล้อมที่จะมีผลในอนาคตและทำให้สามารถที่จะวางแผนหรือกำหนดนโยบายการลงทุนได้ ซึ่งการคาดคะเนโดยทั่วไปมีอยู่ 3 วิธี คือ 1) คาดคะเนโดยอาศัยประสบการณ์และความชำนาญ 2) คาดคะเนโดยอาศัยเหตุการณ์และหลักฐานบางอย่าง และ 3) การคาดคะเนทางสถิติ

8. การส่งเสริมการลงทุนเชิงรุก (Proactive Investment Promotion) หมายถึง มาตรการต่าง ๆ เพื่อเป็นแรงจูงใจให้เกิดการลงทุน เช่น การให้สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีอากร การให้เงินอุดหนุนแก่อุตสาหกรรมบางชนิด ถ้าหากรัฐบาลต้องการให้มีการกระจายอุตสาหกรรมไปยังเขตพื้นที่เมืองกีฬา ซึ่งนโยบายทางเศรษฐกิจของรัฐบาลมีอิทธิพลสำคัญต่อการชักจูงให้เกิดการลงทุนเพิ่มขึ้น

9. ความสัมพันธ์ของสถาบันท้องถิ่น (Relationship of Local Institutions) หมายถึง การสร้างเครือข่ายหรือพันธมิตรทางธุรกิจที่ดีเพื่อเอื้ออำนวยประโยชน์ซึ่งกันและกันในการเสริมสร้างความรู้และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกันและแสวงหาโอกาสใหม่ ๆ ร่วมกัน โดยเฉพาะการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชนต้องมีการรวมกลุ่มซึ่งหากมีความสัมพันธ์ที่ดีแล้วต่างฝ่ายก็จะได้รับประโยชน์ เพื่อขยายตลาดและเพิ่มโอกาสในการขายสินค้า สร้างอำนาจในการต่อรอง นำมาสู่ความสามารถในการลงทุน

10. ความสัมพันธ์ของการสื่อสาร (Relationship of Communication) หมายถึง การปฏิสัมพันธ์ การติดต่อ สนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และความร่วมมือระหว่างกันด้วย

ความสมัครใจ การสัมพันธ์ของการสื่อสารควรสนับสนุนให้สมาชิกในเครือข่ายมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ด้วยความเป็นอิสระ เท่าเทียมกัน ภายในพื้นฐานของความเคารพสิทธิ เสรีภาพระหว่างกัน

11. ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี (Technological Advances) หมายถึง การพัฒนาทางด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้น ย่อมมีผลทำให้ต้นทุนการผลิตลดลง และเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต นำมาสู่การเพิ่มแรงจูงใจในการลงทุน

12. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้บริโภค (Changes in Consumer Behavior) หมายถึง ความต้องการของผู้บริโภคในปัจจุบันและอนาคตซึ่งมีผลต่อระดับการลงทุนในระบบเศรษฐกิจ ถ้าผู้บริโภคมีความต้องการสูงในทางกลับกับการลงทุนจะต่ำหากความต้องการของผู้บริโภคต่ำลง

13. การเมืองและกฎหมาย (Political and Legal) หมายถึง การเสนอและปฏิบัติตามนโยบาย เพื่อการบริหารประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้า กฎหมายเป็นเครื่องมือของรัฐในการใช้เพื่อควบคุมความประพฤติหรือการปฏิบัติของคนในสังคมที่จะก่อให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยและความยุติธรรม ซึ่งถ้าประเทศไทยความมีเสถียรภาพทางการเมืองของภาครัฐนำไปสู่การใช้จ่ายลงทุนของภาคเอกชนเพิ่มขึ้น

14. การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (Economic Grow) หมายถึง ทักษะหรือความสามารถในความพยายามที่จะทำให้ธุรกิจเจริญเติบโต การสร้างความมั่งคั่ง การสร้างงาน การเพิ่มขึ้นของผลผลิต ซึ่งการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้นส่งผลให้การใช้จ่ายการลงทุนเพิ่มขึ้น

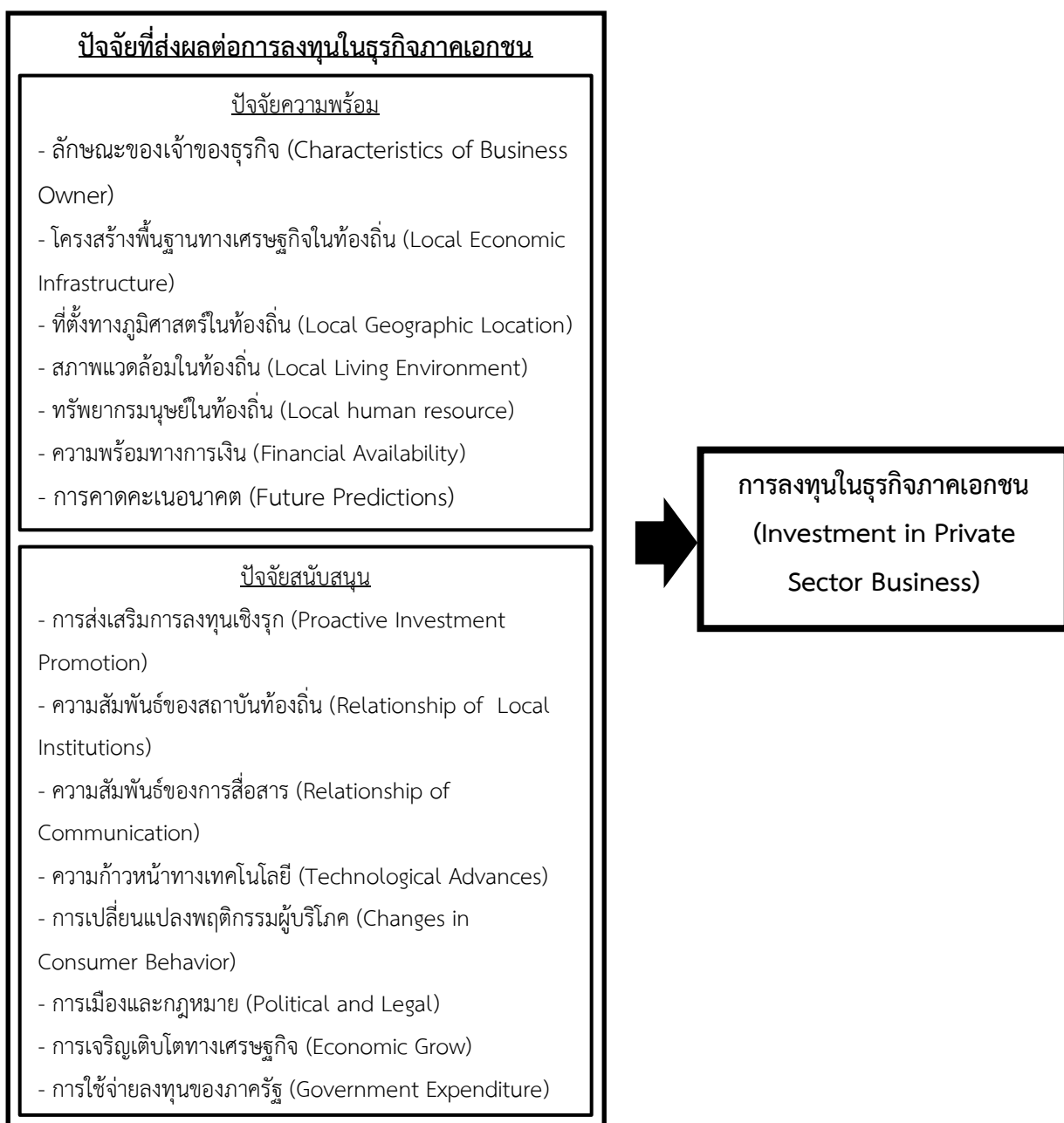
15. การใช้จ่ายลงทุนของภาครัฐ (Government Expenditure) หมายถึง ความสามารถของภาครัฐในการช่วยจัดการเข้าสู่การลงทุนใหม่ ๆ โดยการให้สิทธิพิเศษในการดำเนินงาน หรือแสวงหาวัตถุดิบที่มีจำกัด

16. การลงทุนในธุรกิจภาคเอกชน (Investment in Private Sector Business) หมายถึง การที่บุคคล หรือองค์กรธุรกิจเอกชนนำเงินที่สะสมหรือกักเก็บไปสร้างผลตอบแทนที่สูงกว่าการออมโดยการลงทุนประกอบกิจการผลิตสินค้าและบริการ (goods and services) ทั้งผลผลิตทางอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมตลาดเงินการค้ำขาย การให้บริการของสถาบันการเงินต่าง ๆ และการบริการอื่น ๆ (จินตนา พรพิไลพรรณ. 2547: 87-90)

17. พื้นที่เมืองกีฬา ได้แก่ พื้นที่เมืองกีฬา ในอำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดอุดรธานี จังหวัดชลบุรีและจังหวัดกระบี่

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชนเพื่อพัฒนาพื้นที่เมืองกีฬาตามนโยบายการปฏิรูปประเทศด้านกีฬา ผู้วิจัยได้ใช้กรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพประกอบ 1: ปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชนเพื่อพัฒนาพื้นที่เมืองกีฬาตามนโยบายการปฏิรูปประเทศด้านกีฬา